

27. svibnja 2024.

Podijeljeno s publikom Vaši prijatelji

Sve je toplije, treba mi nova ljetna haljina, ulazim u dućan negdje usput, unutra kao na livadi punoj raspuhanih maslačaka, svuda bijele haljinice za krizmu i jedna crvena.

Mama i kćer biraju haljine, gle ova bijela je lijepa, kaže mama, koja se tebi sviđa?

Crvena, spremno odgovara djevojčica.

Mama pokazuje drugu bijelu, ova ti je lijepa isto, pogledaj.

Hoću crvenu!

Mama, sad već očajna traži nešto nalik crvenoj a da nije crvena, i pobjedonosno podigne uvis neku blijedoružičastu.

Ne sviđa mi se, smrkne se djevojčica.

(Potpuno je razumijem, haljina je grozna)

Pa pogledaj malo i ostale, koja ti se sviđa? pita mama.

(Pa rekla ti je već, mislim u sebi)

Crvena, ponovi ona.

Ali već je razvidno da mala neće dobiti crvenu haljinu a ja ne mogu gledati tu kapitulaciju, to otimanje boja djetinjstvu, i nemam živaca za šoping, bit će dobre i stare haljine.

Vani hodam stilom slaloma izbjegavajući one brze romobile koji se pojave niotkud a ima ih posvuda, i ljude na njima što slične na ravne i kose crte iz bilježnice prvog osnovne.

Jedva se čuje hrvatski, sve su već zauzeli turisti.

Dvoje njih, muškarac i žena starije dobi sjede na klupi uz obalu. Oboje u bijelim košuljama i krem kratkim hlačicama. Kvirgave noge prošarane žilama ispružili su prema suncu. Razgovaraju. U jednom trenutku on njoj popravlja frizuru, poteže tanku kosicu preko čela, jer naša je klima neprijatelj frizura, tu stalno puše. Radi to s velikom pažnjom, vrlo posvećeno. Zatim i ona podiže ruku i našušuri zadnji dio kose. Nasmiju se jedno drugom i nastave pričati.

Taj mali čin nježnosti padne kao pahulja u slowmotion—u na ovaj turbo pokretljiv svijet i potpiše se na njega rukom ljubavi.

I pokaže da u kulturi kulta mladosti i hiperpohotljivosti još kucaju živa srca ispod naborane kože

I da uvijek, u svim vremenima i na svim mjestima, postoji onaj inatljiv kontra uteg: crvena haljina, stablo koje izraste preko puta šume i ljubav koja ne poznaje godine.

12. lipnja 2024.

Podijeljeno s publikom Vaši prijatelji

Tržnice nalikuju likovnom djelu, božanskoj kreaciji boja i oblika. Njihovim pra sjećanjem zveckaju kovanice, utezi na vagi, cjenkanje, laske i poneke "grube riči".

– Ajmo trešnje, zove žena sa banka, šest eura, dat ću ti po pet.

– Jeste li čuli za slučaj u Splitu, pitam.

– A što?

– Vrane se sjurile na pijacu, navalile na trešnje. Bio pravi okršaj.

– E, vražje su one.

– I ne znaju što je šest eura.

– A nije ni u šoldina sve. Evo po pet.

"Uzrečicu da nije u novcima sve skovao je siromašni puk Mediterana."

Na Mediteranu se trgovalo ispod golog neba, zato izbjegavam robne centre, sva ona bipanja, glasove s razglasa, robotizirane blagajne i kartična plaćanja, u kojima se polako ali sigurno, pod anestezijom praktičnosti i ravnodušne ljubaznosti, kida živo tkivo ljudskih odnosa.

Ta petlja razuma i osjećaja u koju smo zagropani i koju nitko još nije raspetljao, draža mi je od robotske ispravnosti.

Hodam ispod zidina, iz pukotina rastu kapare. Životu ponekad tako malo treba da procvjeta i dade plod. Neko sretno mjesto i malo sunca

Način na koji se i danas konzervira plod kapara potječe iz antike. Kao uostalom i sva bitna pitanja, ideje i pravo. Stara Grčka i Rim nikada nisu prestali postojati, stalno im se vraćamo. I kada želimo razumjeti svijet hvatamo zalet upravo iz tog razdoblja.

A na našim trgovima i tržnicama još odzvanja žamor agore i foruma.

Kupila sam trešnje.

Pet eura.

Voće koje se drži za ruke i raste u paru.

Kada se ugugla trešnja prvo izađu osnovni podaci o biljci i njegove blagodati za zdravlje.

Tražim simboliku to mi je zabavnije. One vitamine i minerale brzo zaboravim.

Kao što nikada nisam zapamtila hormonalnu formulu ljubavi niti je znam rastaviti na kemijske faktore. Zapamtila sam, negdje pisalo, da je ljubav "centralno grijanje svemira", to mi je bilo dovoljno.

Trešnja, kažu, simbolizira prolaznu ljepotu.

Zadržimo se na ljepoti

Prolazno neka prođe.

[12. srpnja 2024.](#)

Podijeljeno s publikom Vaši prijatelji

Tražim neki predmet koji sam dobro spremila. Toliko dobro da ga ni sama ne mogu naći.

I mislim – živimo kao u babuškama.

Imamo zgradu, u njoj su stanovi, u stanovima sobe, u sobama ormari i komode, u ormarima i komodama kutije i koverta, u kutijama i kovertama važne, dragocjene stvari. Ona zadnja nedjeljiva činjenica.

Dobro smo ih osigurali. Imamo protuprovalne brave na vratima i šifre na glavnim ulazima u zgradu.

Pa ipak ulaze posve nepoznati ljudi, izmjenjuju se svaki dan turisti iz cijelog svijeta, više ne znamo tko su nam susjedi. Više od pola kuće se renta.

Od kada pamtim važne su se stvari čuvale u ormaru. Ormar je čudo; on je medij iz kojeg se iskače, u kojem se skriva iz kojeg se prelazi u druge dimenzije i svjetove.

U Dalmaciji se u ormarima, ispod uredno peglanih i složenih lancuna, čuvao novac. Tamo ga je čuvala moja mama, bake i prabake i svi koje sam poznavala.

Općepoznata činjenica.

(Ja sam prekinula tu tradiciju)

Potencijalni lopov ni trenutka ne bi imao dilemu gdje tražiti.

Pa ipak, stanovi se često nisu zaključavali kao ni vrata portuna, netko je uvijek mogao ući, bar da se skloni od kiše. Naše dragocjenosti bile su manje zaštićene a opet nekako sigurnije.

Paradoks.

Kao što se samo onaj zadnji nedjeljivi dio nas, skriven iza babuškinih oklopa, jedini može podijeliti. Opet paradoks.

Ljeto je i samo je cvrčak razulareno slobodan u svojoj pjesmi. Potpuno predan dozivanju družice, jer samo najglasniji će je privući. To je ustvari jedna ljubavna dernjava ispod golog neba. Čekam zalazak sunca, da me napokon pusti iz svog vatrenog zagrljaja i da se prepustim moru.